

Iarnă pe suflet

Stefan Doroftei Doimaneanu

Pe ia cerului, bulgări de iad se-aprind,
De nicăieri se scurg ușor spre infinit,
Cuprins de focuri noi, pe brațe îi cuprind
Să simt durerea lumii în părul meu albit.

Cununa universului cu galaxii ce ard
Se odihnește-n lacul din ochii-mi obosiți,
Legându-se cu stele de-al inimii bolard
Ies la lumină demoni, în cuget tăinuți.

Vulturii visului, cu pliscuri reci de ger
Întruna rup bucăți din doruri sângerânde,
Și-n ritual satanic visele mele pier
Murind pe ruguri noi în focuri tremurânde.

Plâng zările iubirii în iarna mea vetustă,
Lupii m-au părăsit, iar haita lor nebună,
Ca să mă scoată-odat` din viața mea îngustă
Urlă pe vârful de deal, durerea mea, la lună.

Pentru destinul meu la cer nu mai fac plângeri,
Doar sufletu-mi aleargă desculț la Dumnezeu,
Să-l roage cuvios să-mi mai trimită îngeri
Ca să-mi aline oful ce-l port atât de greu